

Zapisi kolektivov vzgojno-izobraževalnih zavodov ob stavki 9. marca 2022

Spoštovana gospa ministrica!

Pa ne naša. Kajti z včerajšnjo izjavo, da bodo vrtci, šole in fakultete zaprti zaradi nejevolje nekaterih zaposlenih, ste nam jasno povedali, da nas ne vidite, ne slišite in ne priznavate kot velikega in pomembnega deležnika človeške družbe in slovenskega naroda. Tistega dela, ki vsakodnevno na različne načine skrbi za najdragocenejše pripadnike tega naroda – otroke. Če je za vas 91 % zaposlenih v vzgoji in izobraževanju nekaj (37 248 zaposlenih), imate velike primanjkljaje pri matematičnem znanju pa tudi na področju slovenščine, kajti zaimek nekaj označuje majhen delež celote. Morda je to posledica polstoletnega nespoštovanja dela učiteljev ali pa vašega vzvišenega, poniževalnega odnosa do nas in vašega hlapčevskega odnosa do tistih, ki vas obvladujejo.

Ne morete več biti ministrica na področju, ki ga v prvi vrsti ne poznate iz drugega kot političnega zornega kota in vse to čutimo vsa ta leta.

V svoje zavode prihajamo polni entuziazma in visoke odgovornosti do svojega dela, izredno tenkočutni za potrebe otrok in ravno na teh vrednotah nas že desetletja izkoriščate. In ravno zato nikoli nismo odločno rekli dovolj je in zaprli šol in vrtcev. Pa bomo očitno morali storiti ravno to. Ker tokrat odločno zahtevamo, da sprejmete resnico o vašem odnosu in o vseh nepravilnostih v plačnih razmerjih. In če se vi, kot prva v tem resorju, ne potegnete za resnico in pravico, vas ne potrebujemo.

Dovolj je tega, da javnosti prikazujete zmanipulirane podatke in s tem javnost obračate proti nam. Zavedamo se resnice in vemo, da bo ta prišla na dan. Tudi to, da so anomalije pri plačah najpogostejše pri delovnih mestih, kjer smo zaposlene večinoma ženske. In tu je resnica, na katero opozarjajo gibanja za enakopravnost – ne na plačilnih listih posameznikov, ampak na področjih, kjer prevladujemo ženske. Ja, ženske smo čuteča bitja, še posebej ko gre za otroke in bolne, zato mnogokrat pogoltnemo vse naplačano delo in naloge, ki niso v skladu z našimi pogodbami. Lahko bi rekli, da nas izigravate na našem materinskem čutu. Pa vendar že sveto pismo uči, spoštuj mater in očeta. Ali niste tudi sama ženska in mati? Ali ta del svojega bitja res tako malo spoštujete? Samo v razmislek. Vi boste izbrali, kako boste ravnali v prihodnje. Mi smo že izbrali, da vas **nočemo** več za ministrico, naša pa že dolgo niste več.

Vsi, ki pri vseh teh poniževanjih sodelujete, vedite, kadar se ženske nekaj odločimo, smo neizmerno močne in tokrat smo se določile, da si postavimo skupaj s svojimi kolegi CENO. Vi pa se vprašajte, kaj je bolje, da je šola zaprta nekaj dni zaradi stavke, kateri sledi dogovor in odprava vseh nepravilnosti in mačehovskega odnosa, ali pa bodo šole v bližnji prihodnosti zaprte, ker ne boste imeli več nikogar, ki bi v njih delal. Kajti na mladih stoji svet in ti mladi so dojeli, da morajo biti za svoje delo v prvi vrsti spoštovani in posledično dobro nagrajeni. Iz tega razloga so slovenski portali polni razpisov za delo najrazličnejših poklicev v vzgoji in izobraževanju, na katere pa pogosto ne pride nobena prošnja v primerjavi z leti nazaj, ko je za vsako razpisano delo prišlo 50 in več prošenj. Je dovolj jasno, kam ste pripeljali to zgodbo? Če bi bilo to gospodarstvo, bi se že davno zgodil bankrot in stečaj.

Zahtevamo, da se vse naše zahteve nemudoma izpolnijo, hkrati pa da se z vašim odstopom začne postavljati nove temelje slovenski vzgoji in izobraževanju.

Stavkajoči na OŠ Šmihel, Novo mesto

* * *

Nikoli ni pravi čas

(Odziv na kolumno Hvala lepa za take učitelje, Tatjana Tanackovič, Nedeljski dnevnik, 9. 3. 2022)

Na dan stavke učiteljic in učiteljev je Dnevnik ponudil svojevrsten pogled na delo vzgojno-izobraževalnega sektorja, na katerega se čutimo dolžni odzvati. Novinarka učiteljicam_jem očita vse od nereagiranja na šolanje na daljavo, pasivnosti, neprotestiranja do neprilagajanja razmeram, učiteljice in učitelje deli na "dobre" in "slabe" in jih po vrhu vsega še obtoži izbire neprimerne trenutka za stavko zaradi vojne v Ukrajini. Novinarka se ob zapisu ne čuti dolžna pretirano argumentirati svojega mnenja in ves razmislek predstavi kot splošno znano dejstvo.

Ker smo sami del vzgojno-izobraževalnega procesa, se zato čutimo dolžni predstaviti dejstva v širši luči in pokazati, da je celoten komentar neutemeljen in izjemno površen.

Prvič, učitelji_ce že dolga leta opozarjamo na slabe razmere v šolstvu, ravno zaradi tega, ker si želimo učencem_kam in dijakinjam_om ponuditi kvalitetnejšo šolo, ker se jim želimo bolj posvetiti in jim še bolj pomagati, da razvijejo svoje potenciale. Trenutne razmere namreč od nas zahtevajo ogromno dodatnega administrativnega dela, ki učencem_kam in dijakom_injam prav nič ne koristijo, še več – ravno zaradi tega dela se jim ne moremo dovolj posvetiti. In ravno te obveznosti so tiste, ki pri delodajalcu najbolj štejejo.

Drugič, eno temeljnih vodil tokratne stavke je omogočiti enakopravnejše razmere z drugimi javnimi sektorji in znotraj vzgojno-izobraževalnega zavoda. Poseben poudarek posvečamo najslabše plačanim v sektorju in hkrati solidarnostno podpiramo vse delavce_ke, ki se borijo za izboljšanje razmer v najnižjih plačnih razredih.

Tretjič, kar se tiče dela v času epidemije, je novinarka povsem spregledala sistemske težave. Učitelji_ce smo se morali_e na razmere prilagoditi čez noč, kakor smo vedeli_e in znali_e, pri čemer ni res, da se zaprtju šol nismo upirali. Od vsega začetka smo pozivali ministrstvo in vlado, naj se šole čim prej odprejo, glede tega smo se mnogi tudi javno izpostavili, ko pa smo samo namignili na kakršno koli stavko, nam je bila ponovno očitana neprimernost trenutka.

Četrtrič, argument napačnega trenutka je stalna argumentacija oblasti ob napovedih stavk. Seveda bi najraje stavkali že pred letom, mnogi smo bili za to, a tudi takrat je bil aktualen argument, da tega ne smemo početi sredi epidemije. Verjamemo, da se prav vsi učitelji_ce zavzemamo za mir in podpiramo ukrajinske upornike_ice, a hkrati menimo, da navsezadnje nikoli ne bo pravi čas za stavko in da sama stavka nima nikakršne zveze z vojno. Pri obeh teh vprašanjih so naslovniki drugi. Ali učitelji in učiteljice s tem, da stavkamo, podpiramo vojno v Ukrajini? Kako naj bi bili ti dve zadevi povezani? In, ali smo prepričani, da bo sploh še kdaj primeren čas za stavko? Kdaj? Ko bo vojne konec? Katere vojne? Ko se bo menjala vlada? Ko bomo odpravili globalno segrevanje? Ko gre za vojne razmere, se obračajmo na tiste, ki imajo

moč v zvezi s tem, kaj narediti. Seveda lahko kot posamezniki_ce pozivamo k miru, a mi nismo tisti, ki nabavljamo še več orožja in nikakor ne podpiramo nikakršnega avtoritarnega sistema ali agresorskih napadov. Ostanimo torej znotraj obravnavane teme, na ostale pa se navežimo, v kolikor so te informacije zanjo relevantne.

V luči stavke je vsekakor relevantna vloga ministrstva in vlade, ki v članku niti enkrat nista omenjena, a sta ravno vlada in ministrstvo tista, ki nista opravila svojega dela. Je ministrstvo za šolstvo in šport sodelovalo z učitelji_cami ob nastopu epidemije in skupaj z njimi iskalo rešitve, ki bi najmanj obremenile šolajoče? Je vlada prisluhnila neštetim opozorilom učiteljic_ev, da šolanje na daljavo ni vzdržno in da povzroča pri dijakih_injah psihične težave in pogloblja socialne razlike?

Ministrstvo in vlada sta šolanje na daljavo prodajala kot dobro rešitev. Šolam ni bil zagotovljen dodatni denar za uvedbo primernih zračnih sistemov za učilnice in o tem in drugih predlogih se niti ni razpravljalo, ampak se jih je preprosto ignoriralo. Učitelji_ce pa smo se naenkrat znašli pred dejstvom digitalizacije, pomagali smo si med seboj, se hitro učili, delali ogromno nadur, ki nikoli ne bodo izplačane, zbirali računalnike po šolah in jih izposojali dijakom_injam/učence_kam, pisali dovolilnice, da so šolajoči lahko iz drugih občin prišli po nujno opremo za šolanje na daljavo; opravljali smo dela, za katera sploh nismo izurjeni (opozarjanje na preventivne ukrepe za boj proti virusu, nadzorovanje samotestiranj ipd.). Je ministrstvo kdaj izpeljalo organizirana izobraževanja po šolah, kako se spopasti z vsemi vprašanji dijakov_inj glede epidemije, kako jih pomiriti, kako nasloviti tiste, ki vladnih epidemioloških ukrepov ne razumejo, kako se soočiti z vse množičnejšimi psihološkimi posledicami, ki jih je epidemija pustila na učenkah_cih, dijakinjah_ih, in jim nuditi potrebno oporo in pomoč ipd.? Odgovori na ta vprašanja so vedno ne in ne.

Ne želimo delati razlik med t. i. "dobrimi" in "slabimi" učitelji_cami, ker poznamo razmere, vemo, da se je morala vsaka šola znajti po svoje, in vemo, da podpore s strani ministrstva in vlade ni bilo. V teh časih pozivamo k solidarnosti in razumevanju in h kritičnemu pogledu na delo tistih, ki imajo v rokah moč, da lahko vplivajo na situacijo. Novinarki, ki med prebivalstvo širi nove razdore in v svojo kolumno ne vključuje poglobljenega razmisleka o sistemskih problemih, pa želimo povedati naslednje: "Hvala lepa za tako novinarko."

Kolektiv stavgajočih Srednje vzgojiteljske šole, gimnazije in umetniške gimnazije Ljubljana

* * *

Spoštovani prebivalci Slovenije,

danes, 9. marca 2022, svojih otrok niste mogli peljati ne v vrtec ne v šolo.

Ja, stavgamo. In kar slišim komentarje, kot so:

»Saj so učitelji dva meseca doma. Nič ne delajo, vsi so že ob 12. uri doma.«

Razumem vašo današnjo stisko, a tudi vi razumite našo večletno, ker nas pristojno ministrstvo in javnost ne slišita, kaj šele razumeta. Obžalujem, da ne poznate narave našega dela ter

menite, da je tako preprosto, da bi ga lahko opravljal prav vsakdo. Navsezadnje ste ga sami okusili med šolanjem na daljavo. Ni bilo lahko, kajne?

Zato bi rada danes povedala naslednje:

V šolstvu delam že 40. leto in se sprašujem, kaj sploh veste o delu učiteljev. Po komentarjih sodeč so vaše predstave o našem delu zelo popačene. Naj vam pojasnim, kako v resnici poteka naše delo. Učitelji nismo več učenci, zato nimamo počitnic, temveč dopust, tako kot vsi ostali zaposleni po ZDR-1. To pomeni, da za vse proste dni v času počitnic učencev učitelji med šolskim letom opravimo manjkajoče ure, ki jih pridobimo z nadomeščanjem, spremstvi, izobraževanjem, aktivni, sestanki, sejami, tekmovanji, dežurstvi med odmori, pred in po pouku. Vsak učitelj dobi ob začetku šolskega leta osebno letno delovno obvezo, ki jo pripravi ravnatelj, v kateri do potankosti izračuna, koliko ur mora posameznik opraviti glede na učno obvezo ter število dni dopusta. Naj dodam, da od septembra do julija ne morem vzeti dopusta ne za cenejše dopustovanje v juniju ali septembru ne za nujne opravke (specialistični pregled, pomoč staršem ali otrokom). Moj delovni dan je do minute natančno opredeljen in velikokrat ne dopušča niti toliko časa, da bi utegnila na stranišče. Če med odmorom dežuram, se mi to šteje za opravljeno delo, če ne, se ne beleži v moj delovni čas. Po ZDR-1 mi pripada pol ure na dan za malico, česar ne morem koristiti. Tako se pogosto zgodi, da od prihoda v službo do prihoda domov ne uspem pojesti malice niti popiti kave ali čaja.

Povprečen dan učitelja je videti takole:

Začenjam s preduro ob 7.30 z dopolnilnim in dodatnim poukom. Učenci prihajajo k pouku z zamudo, zaspani, nepripravljeni, brez učnih pripomočkov in nemotivirani. Moja prva naloga je, da jih prebudim in motiviram za delo. Učenci čedalje manj dela opravijo doma, a se od mene vseeno pričakuje, da bo vsak učenec dosegel cilje po učnem načrtu, ki ga sestavljajo drugi. Čeprav jih takrat v razredu sedi zgolj deset, me vsak posameznik potrebuje zase s svojimi vprašanji in težavami. Po petinštiridesetih minutah razlage in govorjenja sem žejna in si želim odmora. Žal ga nimam, ker že pospravljam stvari in odhajam v drugo učilnico. Nadaljujem s prvo uro pouka, ko se moj pravi pouk torej šele začne. Zopet moram pripraviti vse za učno uro (gradivo, projekcija, elektronski dnevnik) in obenem poskrbeti, da se učenci umirijo in tudi sami pripravijo za delo. Šele takrat učenci zasijejo v vsej svoji raznolikosti. Nekateri so namreč brez učnih pripomočkov in volje za delo, drugi pa že komaj čakajo, da se bodo naučili kaj novega. Nekateri prihajajo iz drugih držav in ne obvladajo slovenskega jezika, zato moramo biti učitelji še toliko bolj ustvarjalni, domiselni in prilagodljivi, da je lahko vsak učenec viden in slišan, kar pa zahteva izjemen psihološki napor.

Začnem z uvodno motivacijo. Ko nekdo dvigne roko in pove, da ga boli glava, drugi reče, da želi na stranišče, tretji bi gledal film, četrti sprašuje, kaj je za malico, peti je žejen, šesti bi komentiral včerajšnjo tekmo, ... moram uporabiti vso svojo domišljijo, da jih vrnem v realni prostor in čas. In tako iz ure v uro, iz dneva v dan ... Da ne omenjam rekreativnih odmorov, dežurstev med malico, učnimi urami in kosilom ...

Veselim se odhoda domov, a me je doletelo nadomeščanje kolegice, ki ji je zbolel otrok. Zato sem z delom v šoli zaključila šele ob 15.30, ko sem staršem predala zadnjega otroka. Vrata šole se namreč ne zaprejo ob stalni uri, kot na primer na banki, upravni enoti, itd.

Pridem domov, vesela trenutkov, ko sem bila uspešna, in hkrati utrujena od stalnega miselnega napora. Čakajo me običajna gospodinjska opravila, preživljanje časa z otroki ter vnuki in šment, ura je že 19.00, ko se prek ZOOMa prijavim na strokovni aktiv. Ko zaključimo s sestankom, me čakajo še priprave za naslednji dan pouka. Ko vse to opravi, me čaka še elektronska pošta staršev otrok, ki se šolajo na domu. Za hrbtom mi stoji mož, ki godrnjaje sprašuje, če še ne bom končala z delom. Ura je 22.00. A jaz še kar premišlujem o učenki, ki mi je potožila o težavah v družini, kajti moje delo ni samo poučevanje, temveč tudi skrb in vzgoja.

Pestro, zanimivo, naporno?

Si predstavljate, da pridete v čakalnico k svojemu osebnemu zdravniku in povabi vse čakajoče v ordinacijo hkrati? Bi mu sploh uspeli povedati, kaj vas teži ali kje vas boli? Pričakujete, da bi vam lahko dal ustrezno zdravilo? Bi bili spoštljivo tiho in sprejeli karkoli bi vam predpisal? Zdravnik namreč obravnava vsakega pacienta posebej in je njegovo delo zelo visoko vrednoteno.

Tudi mi si želimo enake ovrednotenosti. Naše veselje do tovrstnega dela, možnost ustvarjalne in kritične misli, nasmehi otrok namreč niso dovolj.

S spoštovanjem,
učiteljica

* * *

IZJAVA STAVKOVNEGA ODBORA SVIZ OSNOVNE ŠOLE IVANA CANKARJA VRHNIKA, 9. marec 2022

Zaposleni na OŠ Ivana Cankarja Vrhnika smo stavko, napovedano za 9. marca, podprli, ker:

- se strinjamo s stavkovnimi zahtevami,
- se zavzemamo za dvig kulture in količine dialoga med Ministrstvom ter vsemi predstavniki zaposlenih v vzgoji in izobraževanju,
- smo prepričani, da smo v času epidemije s svojim delom v šolah prispevali k normalizaciji življenja v državi (reševanje stisk otrok, njihovih in naših družin, urgentno delo na daljavo, stalno delo in pripravljenost tako med tednom kot med vikendi, sebe in otroke smo morali čez noč računalniško opismeniti in opremiti ...), za kar nismo bili ustrezno ovrednoteni,

- se nam zdi nesprejemljivo, da v naši državi zaposleni za polni delovni čas ne dosegajo minimalnega dohodka, tudi če imajo petnajst, dvajset ali več let delovne dobe,
- zahtevamo usklajevanje plač v javnem sektorju, na vseh nivojih,
- se zavedamo, da se za nas zaposlene v šolstvu nihče ne bo postavil, če se ne bomo sami.

Predlagamo:

- Da se stavka nadaljuje v času po aprilskih volitvah; do takrat pa pozivamo, da sindikat od vseh političnih strank, ki bodo na volitvah nastopile, dobi konkretne odgovore na naše stankovne zahteve in njihovega odnosa do področja šolstva (če se da, tudi imena oseb, ki so kandidati za ministrico/ministra za šolstvo).
- Naj sindikat članstvo bolj ažurno obvešča o svojih naporih vzpostavljanja dialoga z Ministrstvom, saj je ob tej stavki nastal vtis, da sindikat ni naredil vsega, kar bi lahko, da do tega zaostrovanja ne bi prišlo. Predvsem je potrebno ažurno komentiranje težav s strani sindikata, tudi v medijih.
- Da bi se sindikat z zahtevo po popravku moral takoj in ostro odzvati na lažne novice, ki se v povezavi s plačami v šolstvu pojavljajo v množičnih medijih; enako bi moral odreagirati tudi na lažne objave na socialnih omrežjih.

Na Vrhniki, 9. 3. 2022, Sindikat OŠ Ivana Cankarja

PISMO ZAPOSLENIH NA GIMNAZIJI BEŽIGRAD

15. marca 2021 je bilo v Dnevniku in potem tudi v nekaterih drugih medijih objavljeno pismo, pod katero se je podpisalo 54 učiteljev na Gimnaziji Bežigrad. S pismom smo želeli opozoriti na takratne družbene razmere, ki so v nas vzbudile skrb, saj smo čutili, da so ogrožene nekatere osnovne vrednote življenja v demokratični družbi in državi. Upali smo, da bo naš poziv javnosti pripomogel k ponovnemu razmisleku, v kakšni družbi želimo in v kakšni družbi nočemo živeti ter spodbudil širšo javnost in politiko k spoštljivemu in konstruktivnemu dialogu o naši poti v prihodnost. Danes ugotavljamo, da se položaj od takrat žal ni izboljšal, ampak se je v veliki meri še poslabšal.

Danes, 9. 3. 2022, tudi zato v vzgoji in izobraževanju poteka stavka z zgodovinsko najvišjo podporo zaposlenih. Čeprav se morda zdi, da je ta namenjena predvsem sindikalnemu boju za pravično plačilo, to nikakor ni edini razlog za nezadovoljstvo zaposlenih v vzgoji in

izobraževanju. Poleg zavzemanja za delavske pravice ima namreč stavka tudi simbolni pomen opozarjanja na zmanjševanje pomena družbenih vrednot in nujnost zavzemanja zanje.

Ob tej priložnosti zato objavljamo še eno pismo, ki je nastajalo več mesecev ob naših medsebojnih pogovorih in kritičnih razmislekih o času, v katerem živimo, poučujemo in vzgajamo. Naslavljamo ga na vse, ki jim je še mar za vrednote, kot so človekovo dostojanstvo in skrb za blaginjo vsakogar in vseh.

Z zaskrbljenostjo opazujemo trend, ki je bil prisoten že pred sedanjo zdravstveno krizo, se je pa v tem času še zaostрил in utrdil. Gre za težnjo, ki občo človeško blaginjo postavlja na obrobje, na prvo mesto pa postavlja interese tistih, ki svojo družbeno moč snujejo na kapitalu. V skladu s tem štejejo dobički pred ljudmi, medtem ko množice ljudi postajajo odvečne. Že Hannah Arendt pa nas je v času med drugo svetovno morijo opozorila, da so to znamenja totalitarizma: proizvodnje odvečnih ljudi, na usode katerih se »močni« ne ozirajo več. Veliko je znamenj, da v današnjem svetu število takšnih odvečnih ljudi narašča.

Pri tem se zavedamo, da je trend, o katerem govorimo, globalen, se pa države med sabo razlikujejo v tem, kako zelo so te delitve prisotne v družbi ter kako ekstremne so politike, ki se ravna po smernicah, kjer se kapital postavlja pred ljudi, interesi njegovih zastopnikov pa pred skupno dobro. Politika naše države se v zadnjem času nevarno giblje na območju takšnega ekstrema.

Širši družbeni trend, del katerega je tudi šolstvo, pa je tale: razrašča se življenjski nazor, če temu sploh lahko tako rečemo, ki je pravzaprav diametralno nasprotje humanističnih vrednot; vrednot, ki so pogoj za funkcionalno in pravično družbo. Ta pojav bi lahko poimenovali preprosto sebičnost, pomeni pa: pripada mi, kar hočem, da mi pripada, zato tudi počnem, kar hočem, da dosežem svoje; ob tem se ne zmenim za zakone, za vzročno-posledične odnose, za okoliščine, za druge ljudi itd.

Da bi se ta trend obrnil v pozitivno smer, bi morali v prvi vrsti biti zgled politiki, katerih naloga naj bi bila voditi državo. To bi moralo pomeniti predvsem skrbeti za blaginjo vseh, ne za bogatenje peščice posameznikov. Voditi državo bi moralo pomeniti gospodarno ravnati s skupnim premoženjem, skrbeti za vsem dostopno javno zdravstvo, šolstvo, javni prevoz, za razvoj umetnosti in kulture (na slednje prevečkrat pozabljamo oziroma gledamo na umetnost kot na nek nebodigatreba). Voditi državo bi moralo pomeniti vedno zaščititi najšibkejše, nuditi socialno pomoč tistim, ki jo potrebujejo, vzpostaviti delujoče in preproste vzvode za pomoč ljudem v takšni ali drugačni stiski. Voditi državo bi moralo pomeniti trezno in modro pretehtati vsako odločitev in njene morebitne posledice ter prevzemati odgovornost za sprejete odločitve. Žal pa so ravno na najbolj odgovornih (vodstvenih) družbenih položajih ljudje, ki bi se držali takih načel, postali bolj izjeme kot pravilo.

K sreči še vedno obstaja veliko požrtvovalnih in skrbnih posameznic in posameznikov v mnogih poklicih, brez katerih bi bila kriza še globlja, časi pa še mnogo bolj temačni. Če želimo živeti v dobro delujoči skupnosti, ki je pravična in solidarna, bomo morali skupaj delovati v tej smeri in to brezpogojno zahtevati tudi od ljudi, ki vodijo državo.

Seveda si ne domišljamo, da bodo predstavniki trenutne oblasti naše pismo prebrali in ga upoštevali. Oziroma tudi če ga bodo prebrali, po vsem, čemur smo priča, ne verjamemo, da jih bo to pismo spodbudilo k bolj poštenemu, preglednemu in spoštljivemu ravnanju. Prepričani pa smo, da smo dolžni povedati svoje mnenje vsi, ki se ne strinjamo z ravnanjem

oblasti. Če se dogaja nekaj, kar ni prav, in če nihče ne pove, da je to narobe, se sčasoma lahko zdi, da je vse prav. Svoje mnenje smo dolžni povedati tudi zato, ker se zavedamo, da nas je veliko, ki tako razmišljamo, in se mora slišati naš glas. Opozarjati na vse, kar je narobe, je treba, dokler se stvari ne izboljšajo ali uredijo. Ker je tako prav.

Prepričani smo, da moramo o zapisanih temah govoriti vedno znova. Če bomo namreč tiho, ko bomo videli, kako se pred našimi očmi razkrajajo osnovne celice pravične družbe, kako laž neumorno nažira resnico, kako človek človeku postaja sovražen, ne da bi preizprašal svoje razloge za sovrašтво in ne da bi sovrašтво nadomestil s solidarnostjo in sočutjem, bomo enako prispevali k družbenim razmeram kot tisti, ki v našem imenu odločajo o skupnih zadevah. V politiki se bodo lahko zbirali brezbržni, nekompetentni in sebični ljudje vse dotlej, dokler se bo kritična javnost umikala in bo pustila, da jo nadomesti molčeča množica. Čas je, da o skupnih zadevah javno in na glas razpravljamo in da ne utihnemo (predvsem pa, da ne utihnemo, ko bo spet enkrat za odtenek bolje – takrat se delo šele začne). Čas je, da s svojim delovanjem onemogočimo, da bi imeli nesposobnost in sebičnost kadarkoli v prihodnje dostop v politiko, hkrati pa da pritegnemo v politiko tiste ljudi, ki bodo pripravljeni na kulturnen in spoštljiv dialog, spoštovanje pravne države in bodo pripravljeni voditi državo v prizadevanju za boljše življenje vseh prebivalcev v demokratični Sloveniji.

Zavedamo se tveganja, da nas bodo zaradi našega pisanja nekateri (ponovno) označili za pripadnike te ali one politične struje. Zato že vnaprej odgovarjamo, da naš namen ni promoviranje katerekoli politične stranke, temveč kot odgovorni državljani in državljanke ter zaposleni v vzgoji in izobraževanju zgolj glasno razmišljamo o tem, kaj opažamo glede aktualnih družbeno-političnih razmer, ter o tem, v kakšnem družbenem okolju želimo živeti v prihodnje.

Podpisniki (po abecednem vrstnem redu):

Gregor Anželj, Lili Bakše, Šeherezada Begić, Tamara Bosnič, Savina Brcar, Marjana Brenčič Jenko, Dragica Cipot, Dijana Ćorković, Vilko Domajnko, Bojana Dvoržak, Ajda Erjavec, Mirjana Ficker, Špela Frantar, Tanja Gabriel, K. G., Marja Gričar, Hilda Hašaj Tegelj, Bojan Hladnik, Marjeta Hočevnar, Domen Hren, Ferida Kantarević, Vesna Kern, Viktor Klampfer, Samo Koler, Janko Kovačič, Snežna Kožuh Mravljak, Katarina Krapež, Sonja Kraškovic, Alenka Krejan, Gregor Križ, Katja Kvas, Katja Lah Majkić, Mojca Lebar, Dragica Marinko, Tanja Mastnak, Samo Matjan, Valentina Maver, Renata Mavri, Marjana Mežnar, Jure Okršlar, Ana Pavlič, Maja Petričić Štritof, Anja Pirc, Andreja Piškur Vodopivec, Tjaša Poznanovič Omers, Sabina Sovinc, Polona Šerko, Špela Ševerkar, Viljenka Škorjanec Šnuderl, Metka Škornik, Mateja Špacapan, Marko Štempihar, Andrej Šuštaršič, Tomaž Tomažin, William Tomford, Sabina Usenik, Božena Veber Rasiewicz, Senada Velić, Barbara Vencelj, Marjeta Vidmar, Monika Vidmar, Sonja Vindiš, Tamara Vončina, Bogdana Zadravec, Žužana Zajtl, Kitty Zalokar Hafner, Anže Zupanec, Savina Zwitter, Ingrid Žajdela, Jurij Železnik, Aleksandra Žerjav

* * *

Naših 6000 evrov mesečne plače!

Zgroženi, ponižani in razočarani nad zavajajočimi informacijami, ki so bile 8. 3. 2022 objavljene v nekaterih medijih, se čutimo dolžne odzvati s konkretnimi podatki in dokazili, ki odražajo resnično stanje. In čeprav današnje stavkovne zahteve in tudi siceršnji pozivi nikakor ne temeljijo izključno na plačni osnovi, menimo, da je nastopil trenutek, ko moramo brez nepotrebne dolgoveženja in ponižnosti pojasniti, kolikšna je zares mesečna bruto plača srednješolskega učitelja. Zato smo se na Gimnazije Poljane, ki v slovenskem prostoru upravičeno velja za gimnazijo, katere dijaki vseskozi dosegajo izjemne rezultate, pripravljene izpostaviti s konkretnimi izpisi zadnjega, januarskega, izplačila učiteljev (in strokovnih sodelavcev). Namenoma objavljamo nabor izpisov plačilnih listov različnih strokovnih nazivov, plačnih razredov in delovnih dob. Številke govorijo zase. Javnosti pa sporočamo: oblast s tovrstnim odnosom do pedagoškega poklica ni brezbrizna in ponižujoča le do nas, ampak tudi do vaših otrok!

Gimnazija Poljane

* * *

Spoštovani,

predlagamo, da v luči medijske manipulacije SVIZ nedvoumno poudari, da danes stavkamo tudi iz solidarnosti do delavk in delavcev iz skupine J, ki je do sedaj bila popolnoma prezrta. Nesprejemljivo se nam zdi, da je Vlada RS tako ignorantska do dogovora, ki ga je podpisala lansko leto. Delavke in delavci in skupine J so zelo pomemben člen v vzgoji in izobraževanju. Tudi zaradi tega ni primerno, da je marsikdo iz te skupine na minimalni plači oz. da imajo prenizke plače. Medijsko poročanje je (tudi zaradi manipulacij ministrice) izkrivljeno, saj se osredotoča le na učiteljice in učitelje, medtem ko ostale delavke in delavce ignorira. S tem se v javnosti ukvarja napačen vtis, da v vzgoji in izobraževanju stavkamo le zaradi učiteljskih plač.

V izogib ponovnemu medijskemu manipuliranju zahtevamo, da SVIZ medijem dodatno predstavi in po potrebi razloži neuravnoteženo stanje plač v vzgoji in izobraževanju. Podobno zahtevamo tudi glede izjave MIZŠ z dne 7. 3. 2022. Ministrica je predstavila pomanjkljive podatke v zvezi s plačami v vzgoji in izobraževanju, zato se lahko v javnosti ustvari mnenje, da je trenutna normalna plača učiteljev preko 6.000 EUR bruto. To seveda ne drži. Predlagamo, da SVIZ zahteva preklic ali dopolnitev izjave ministrice.

Zlasti problematično se nam zdi poročanje [Siola](#), ki si je v želji po večji branosti dovolil manipulirati s podatki o plačah v vzgoji in izobraževanju. Predstavili so le najvišje plače, ki jih niso umestili v širši kontekst ali jih kakorkoli razložili. Za kontrast prikazanemu podatku niso ponudili podatka o povprečni plači v različnih delih vzgoje in izobraževanja, prav tako ne navajajo, zakaj lahko izjemoma pride do tako visokih plač (npr. odpravnina ob upokojitvi).

Takšno neodgovorno in parcialno poročanje ustvarja napačno prepričanje, da ni razloga za stavko v vzgoji in izobraževanju.

Stavkajoči na Gimnaziji Vič